

VIER HUIZEN met bloeiende orchis tot aan de dakpannen
rijzen op boven de dichte, hoge korenvelden.

Ze staan tussen de heuvels, daar waar het vel van de
aarde zich in dikke vetrollen plooit.

De bloeiende esparcette bloedt onder de olijfbomen. De
bijen dansen rond de berken, die plakkerig zijn van het
zoete sap.

Het overschot van een fontein zingt in twee stroompjes.
Ze vallen van een rots en worden verstrooid door de wind.
Ze stuiptrekken onder het gras, verenigen zich weer en
stromen verder over een bed van riet.

De wind gonst in de platanen.

Het zijn de Bastides Blanches.

De resten van een gehucht, halverwege tussen de vlakke
waar de stoomdorsmachines ronken en de uitgestrekte
lavendelwoestijnen, het land van de wind, in de koele scha-
duw van het Montagne de Lure.

Het land van de wind.

Het land ook van wilde dieren: De veldslang duikt op
boven het bosje lavendel, de eekhoorn rent met een eikel
in zijn handje weg in de beschutting van zijn pluimstaart;
de wezel steekt zijn snuit in de wind, een druppel bloed

glinstert aan de punt van zijn snor; de vos leest in het gras de route van de patrijzen.

De everzeug gromt onder de jeneverbessen; haar jongen met hun bekjes vol melk spitsen hun oren naar de hoge, druk gebarende bomen.

Dan laat de wind de bomen achter zich, de stilte brengt het gebladerte tot bedaren, met knorrende snuitjes zoeken ze de spenen.

De wilde dieren en mensen van de Bastides kruisen elkaar bij de bron, bij het water dat uit de rots komt stromen, zo zacht op de tongen en de vachten.

Vanaf de nacht wordt er druk gekropen over de heide, harige pootjes begeven zich naar het zingende en het frisse.

En ook overdag, wanneer de dorst te erg is.

Het eenzellige everzwijn snuffelt zijn weg naar de boerderijen.

Hij weet wanneer de siësta begint.

Dravend maakt hij een grote omweg onder het lover, dan snelt hij vanuit de meest nabije hoek naar voren.

Daar is hij. Hij wentelt zich in het water. Er zit modder op zijn buik.

De frisheid trekt door hem heen, van boven tot onder, van zijn buik tot zijn ruggengraat.

Hij bijt in de bron.

Tegen zijn huid klotst de zachte frisheid van het water.

Maar plotseling rukt hij zich los van de zaligheid en loopt in galop naar het bos.

Hij heeft het luik van de boerderij horen piepen.
Hij weet dat het luik piept wanneer het zachtjes wordt
geopend.

Jaume schiet op goed geluk met grove hagel.

Er valt een blaadje van de linde op de grond.

‘Waar heb je op geschoten?’

‘Op het everzwijn. Kijk, daar is hij, het hoerenjong.’

Het kalme, blauwe Lure-gebergte domineert het landschap
en stouwt het westen vol met zijn grote, onverstoorbare
bergenlichaam.

Er spoken grijze gieren rond.

De hele dag draaien ze rondjes in het water van de
hemel, als salieblaadjes.

Soms gaan ze op reis.

Andere keren slapen ze, hun vleugels gespreid op de
vlakke kracht van de wind.

Dan rijst Lure op tussen de aarde en de zon, en ruim
voor de avond hult zijn schaduw de Bastides in duisternis.

In twee van de vier huizen wonen stellen.

In het ene Gondran le Médéric; hij is getrouwd met
Marguerite Ricard. Zijn schoonvader woont bij hen in.

In het andere Aphrodis Arbaud, die met een vrouw uit
Pertuis is getrouwd.

Ze hebben twee dochttertjes, van drie en vijf jaar.

Verder zijn er nog:

César Maurras, zijn moeder en hun jonge knecht van de
armenzorg.